

Călătoria la Roma

Era ora 9.30 când au ajuns la casa, un apartament în P.zza della Città Leonina 9.

Apartamentul pe care l-a luat Pr. Alvaro cu puțin înainte de a sosi Părintele. Era pe planul cel mai înalt al edificiului și avea o galerie deschisă, în loc de terasa acoperită, care domina Piața Sf. Petru de deasupra coloanelor lui Bernini. Se vedea de foarte aproape fereastra luminată a bibliotecii private a Papei.

31.12.1945

Madrid 19 iunie - Roma 23 iunie 1946

A doua zi 20 iunie, era sărbătoarea Trupului Domnului. Și, ca de obicei, a mers să se roage în fața Madonei Stâlpului.

Pe drumul spre Barcelona, în aceeași zi de 20, a ajuns la mănăstirea Madonei din Montserrat să implore protecția Morenetei și să-l salute pe abatele Escarré, de care era legat cu o puternică prietenie.

În ziua de 21 dimineața la Barcelona, vizita la Madona Milei. Este fiul care caută la Mama sa, „atotputernicia rugătoare”, toate recomandările, toate puterile și toate luminile de care va avea nevoie.

Puțin înainte de ora 6 seara, termină operațiunile de încărcare, biletele, poșta și documentele de bord, a început manevra de plecare a J.J.

Sister, navă cu motor lansată în 1896, cu mai multe mii de tone.

Au intrat în portul din Genova cu șase ore de întârziere.

La unsprezece și jumătate noaptea au debarcat. Au făcut repede comisiunile de poliție și vamă, în timp ce părintele Alvaro și Salvador Canals îi așteptau nerăbdători.

A venit duminică 23 iunie 1946. Părintele și părintele Alvaro au celebrat liturghia la șapte și jumătate într-o biserică apropiată, plecând îndată după aceea la Roma într-un automobil închiriat. De-a lungul străzii au făcut o oprire la Viareggio pentru a mânca.

În timpul călătoriei, zi de ploaie în întreaga Italia, Părintele s-a rugat mult pentru Papa. Acel 23 iunie experimenta dorința neliniștită de a ajunge repede în Cetatea Eternă. Când întrevede că răsare la orizont,

la lumina crepuscului, cupola Sfântului Petru, se emoționează vizibil și a recitat Crezul cu voce tare.

Era nouă și jumătate când au ajuns la casa, un apartament în Piazza della Città Leonina 9. Apartamentul pe care l-a luat părintele Alvaro cu puțin înainte de a sosi Părintele. Era pe planul cel mai înalt al edificiului și avea o galerie deschisă, în loc de terasa acoperită, care domina Piața Sfântul Petru de deasupra coloanelor lui Bernini. Se vedea de foarte aproape fereastra luminată a bibliotecii private a Papei.

Această vedere, fără îndoială, a provocat un alt șoc în inima Părintelui și îi fură definitiv somnul; în timp ce ceilalți se retrăgeau să doarmă, obosiți de călătorie, Sfântul Josemaría a rămas să se roage toată noaptea.

Înfățișându-se de la terasa atică în piața Cetății Leoniene, unde erau

găzduiți în subînchiriere de câțiva din fiii săi, Părintele își dădu seama de cât de apropiat este în linie directă de apartamentele Papei. Îi separa numai strada și cazarma de jos a gărzii elvețiene.

Era seară și de la ferestrele luminate ale Palatului Apostolic ar fi putut să întrevadă silueta lui Pius al XII-lea. A fost mișcat profund și petrecu toată noaptea pe terasă, veghind în rugăciune asupra repausului Sfântului Părinte.

Papa! Câte amintiri! Când la Madrid, deja în epoca lui Pius al XI-lea, făcea plimbări lungi de o parte în alta înfășurat în mantaua sa, recita rozariul și la sfârșit își imagina că primește împărtășanie din mâinile Papei. Papa a devenit una din cele trei iubiri principale ale sale, împreună cu Cristos și Maria. Era noaptea dintre 23 și 24 iunie 1946. Zorile proaspete din Roma îl găsiră

tot pe terasă, epuizat pentru noaptea nedormită, dar cu o inefabilă bucurie spirituală.

Ruinat, da, pentru că în acea seară a ajuns la Roma după o călătorie aventuroasă...

Forma juridică pentru un nou fenomen pastoral

Avea dreptate părintele Alvaro: prezența fondatorului a accelerat procesul complicat de aprobare. Primele cuvinte de afecțiune și de încurajare le primi de la monsenior Giovanni Battista Montini, viitorul Paul al VI-lea, care arătă mereu lui Josemaría Escrivá prietenie și bunăvoință. Pius al XII-lea îl primi în audiență după câteva săptămâni. Mai întâi vorbise deja cu alți membri ai Operei, dar a rămas foarte lovit de figura fondatorului. Prin urmare îl încredință cardinalului Gilroy: „Este un adevărat sfânt, un om trimis de

Dumnezeu pentru timpurile noastre”.

Opera, depășind de acum faza de gestație, avea nevoie de o aprobare pontificală care să garanteze laicitatea credincioșilor săi, unitatea și universalitatea a apostolatelor sale în toate diecezele din lume. Nu era suficientă ridicarea diecezană. Dar ce haină juridică pentru aprobare? Dreptul canonic nu prevedea o formulă care ar putea să meargă bine cu un fenomen pastoral nou – creștini obișnuiți care caută sfințirea în mijlocul lumii prin munca profesională obișnuită –, care se asemena numai cu munca primilor creștini. Alvaro del Portillo, în numele Părintelui, a mers la Roma de două ori pentru a găsi drumuri, dar găsisse porțile închise. Opera, le-au zis a sosit cu o anticipație de o sută de ani. Cereau prezența fondatorului...

Dar Părintele era grav bolnav. Cel puțin din 1944 suferea de o formă acută de diabet zaharat. „Medicii susțin”, spunea atunci, „că pot să mor dintr-o clipă în alta. Când merg la culcare, nu știu dacă mă voi scula. Și când mă scol dimineața, nu știu dacă voi ajunge până seara”. Medicul curant, un specialist cunoscut, îi spuse în privința acelei călătorii: „Eu nu răspund de viața voastră”. Dar e nevoie s-o facă, și a făcut-o.

A mers la Barcelona pentru a se îmbarca încă o dată la Genova. În capitala catalană adună pe fiii săi și le adresă o meditație. Nu era propria sănătate care îl preocupa, dar drumul juridic al Operei. „Doamne, tu ai putut să-mi permiți ca eu, de bună credință, să înșel atâtea suflete? Dar dacă am făcut-o pentru mărirea ta, și știind că este voința ta! Mai este posibil ca Sfântul Scaun să spună că am venit cu anticipație de un secol? Iată noi am lăsat toate și te-am

urmat! Nu am vrut să mai înșel pe nimeni. Nu am vrut să fac altceva decât să te slujesc. Se va sfârși deci că sunt un escroc?” Îl ascultau emoționați cei din Barcelona, care, în ciuda țintei calomniilor violente, au învățat de la Părintele să se încreadă deplin în Providența divină.

Împreună cu tânărul istoric al dreptului José Orlandis, s-au îmbarcat pe vaporul J.J. Sister. Ajunși în golful Leon se declanșă o furtună neobișnuită și furioasă care a făcut să danseze periculos nava timp de 20 de ore. Toți, de la căpitan până la ultimul pasager, zdruncinați de valuri, au suferit deranjamente puternice, în afară de pericolul real al naufragiului. Și Părintele era grav bolnav. Glumind, dar nu prea, spunea însoțitorului său: „Pe cât se pare, diavolului nu-i place deloc ca să ajungem la Roma!”

Dar au ajuns. La Genova îi aștepta părintele Alvaro. Au ajuns la Roma cu automobilul, înfruntând ostenele legate de traversarea unei țări abia ieșite din război.

Colocviu cu Pius al XII-lea

De fapt, Pius al XII-lea a fost care a dat lui Opus Dei atât de fericitele aprobări pontificale, prima în 1947 și apoi cea definitivă în 1950, care au creat cadrul juridic, încă imperfect, indispensabil să garanteze stabilitatea necesară. Au fost mulți cardinali, episcopi și prelați care i-au făcut vizite în apartamentul foarte modest din piața Città Leonina.

Iubirea teologală față de pontiful roman trebuia să dureze și chiar să crească în tot timpul vieții sale. Și în paralel, ca un răspuns, a crescut și stima papilor în privința lui Opus Dei.

Ioan al XXIII-lea și Paul al VI-lea

Ioan al XXIII-lea cunoscuse deja spiritul Operei, când a vizitat în 1954 un colegiu universitar din Santiago de Compostela, și locuise într-un centru din Saragosa. La 5 martie a avut loc prima audiență cu noul Papă.

Paul al VI-lea îl trata cu o iubire părintească. „Considerăm cu satisfacțiune paternă”, spunea Papa în 1964, „cât a săvârșit Opus Dei pentru Împărăția lui Dumnezeu, dorința de bine care o călăuzește, iubirea arzătoare față de Biserică și față de capul său vizibil care îl distinge, zelul arzător pentru suflete care îl împinge pe căi grele și dificile ale apostolatului de prezență și mărturie în toate sectoarele vieții contemporane”.

„Când veți fi bătrâni”, spunea Părintele credincioșilor lui Opus Dei, „și eu voi fi dat deja cont lui Dumnezeu, voi veți spune fraților

voștri că Părintele iubea pe Papa cu toate forțele sale”.

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/
calatoria-la-roma-2/](https://opusdei.org/ro-ro/article/calatoria-la-roma-2/) (05.04.2026)